

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' וארא (סדרה) כ"ג טבת תשע"ד

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 471

פנינים יקרים

וידבר אלקים אל משה וגו' (ו', ב') פרש"י דבר אתו משפט על שהקשה לדבר ולומר למה הרעותה לעם הזה. וכן פרש"י בסוף פרשת שמות עתה תראה וכו' (ו', א') הרהרת על מדותי לא כאברהם שאמרתי לו כי ביצחק יקרא לך זרע ואח"כ אמרתי לו העלהו לעולה ולא הרהר אחר מדותי, ובאמת תמוה למה לא מיתו האבות שהקב"ה לא קיים את ההבטחה כביכול ואילו משה הרעים למה הרעות לעם הזה כשהיה נראה לו שהגאולה לא ממחרת לבא. אלא בשעה שהקב"ה הבטיח לאבות היתה זו הבטחה בלבד שהרי עם ישראל עדיין לא היה קיים ולפיכך לא הרוויחו אחר מדותיו של הקב"ה אבל אצל משה כבר היה ההבטחה נוגעת לעם ישראל שהם קיימים והן סובלים. ובעבור שכל העם נהיתה העוה למשה לדרוש קיום ההבטחה למענם.

(ילקוט יהודה)

והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים והצלתי אתכם מעבודתם וגאלתי אתכם בורע נטויה וגו' ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלקים וידעתם כי אני ה' אלקיכם וגו' (ו', א'-ו') דרשו חז"ל מכאן רמז לד' כוסות לזכר ד' לשונות של גאולה. וכל זה למה? והתירוץ כי הוצאתי אתכם, הצלתי אתכם וגאלתי אתכם לא מספיק כי עדיין אין קבלת עול תורה, אבל כשלקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלקים וידעתם כי אני ה' אז יש ערך לגאולה...

ואני ערל שפתים (ו', י"א) לפיכך היה משה ערל שפתים כדי שלא יגידו הדורות הבאים משה היה בעל לשון חריפה והקסים את בני ישראל בדבריו במדה כזו שניאותו לקבל את התורה, לכן היה כבד פה וזוה הבינו שבני ישראל התחברו לתורה מצד עצמה ולא בגלל הקסם של משה.

ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטאל לו לאשה (ו', כ"ה) פרש"י מבנות פוטאל מזרע יתרו שפיטם עגלים לע"ז ומזרע יוסף שפטם ביצרו, לכאורה למה בא הכתוב ליחס את אלעזר ליתרו שפיטם עגלים לע"ז בידח עם יוסף שפטם ביצרו? אלא בא הכתוב לספר בשבחיו של יתרו שאע"פ שהיה אדוק כ"כ לע"ז עד שהיה מפטמם בעגלים ככל זאת התגייר חזר בתשובה עזב הע"ז ודבק בא-ל חי עד שהיה שוה ליוסף שמעקרו פטם ביצרו.

הם המדברים אל פרעה וגו' הוא משה ואהרן (ו', כ"ז) פרש"י הם המדברים הם שנצטוו הם שקיימו הוא משה ואהרן הם בשליחותם ובצדקתם מתחילה ועד סוף. אצל פרעה מצינו ויאמר פרעה העתירו בעדי ואח"כ נאמר ויכבד את לבו. זאת אומרת שפרעה מצהיר שאינו חייב להיות עקבי בהתנהגותו. אבל משה ואהרן סיגלו את הצורך לאחוז בנקודה יציבה וחזקה שאינו זו ממנה בקביעות ובעקביות.

אמור אל אהרן (ו', ט"ו) הטעם שלקו המים והעפר ע"י אהרן ולא ע"י משה, אמר לו הקב"ה למשה המים ששמרוך בשעה שהושלכת לים ועפר שהגן עליך כשהרגת את המצרי אינו דין שילקו על ידך לפיכך הולקו ע"י אהרן (רש"י במדרש תנחומא) ממדרש זה אנו למדין עד כמה כוחה של הכרת הטוב, מן הכתוב לא תתעב מצרי כי גר היית בארצו למדין על הכרת הטוב של מצרים למרות סירובם להוציא את העם ממצרים כדרשת חז"ל (ב"ק דף צב) בור ששתי מים אל תזרוק בו אבן. וכאן אנו למדין שאפילו כלפי הדוממים מים ועפר יש לנהוג בהכרת הטוב.

ונצבת לקראתו על שפת היאור (ו', ט"ו) ונצבת - תעמוד לפני פרעה בקומה זקופה בלי מורא ופחד כראוי לשליח הקב"ה העושה דברו. ההיפך מפרשת המרגלים שם כתוב ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם (במדבר יג, ל"ג) ודרשו חז"ל כיון שנהי בעינינו כחגבים (רש"י: כנמלים) כן היינו בעיניהם, ההיפך מקומה זקופה.

(פלגי מים)

שיחת פרא"ש זי"ע א"א פרי ויצא קטל"ג, (נאסר ע"י ר"א נאסר בחברותא א"ס' 297)

שלמות האין

(שם כו) מפני שהריגת היצר נהיה אצלו מציאות את זה הראו לו כשבא אליו נתן הנביא אחרי שבא אל בת שבע (שם נא). בזה שאמר דוד - וחטאתי נגדי תמיד (שם) הגיע לבחינת שלמות האין, דהלא אין לו אחיזה וא"כ מהיכן בא חיותו? אלא שחיותו בא מהחי וקיים. ואז נהיה מציאות דוד מלך ישראל חי וקיים.

האדם צריך לעבוד עם עצמו בעבודה מתמדת עד הגעתו לשלמות האין. כמו שהעץ גודל עד שעושה פרי, וכשנעשה הפרי אין כבר צורך לעבד את העץ, כך האדם צריך לעבוד עם עצמו עד שמגיע לשלמות הביטול שאין לו חיות מעצמו כלל וכל חיותו אינו אלא מציאות הוי", ואז נהיה התקשרות בורא בנשימה זו. לא יתכן שישאר איזה נקודה קטנה בשליטת הטבע כי אם נשאר נקודה אחת אז יש שתי נשימות: בטול והויה-וזה לא יתכן כי אין שני מלכים משמשים בכתר אחד, לכן צריך להיות בטול מוחלט ממש, כך שעצם ביטולו זה הויה-ובאדם נשאר הסכנה שלא יצא ממציאות ה'אין', הפחד מסכנת ההתנתקות מה'אין' זוהי דבקות בורא האמיתית.

זאת צריך כל אחד לדעת שכל זמן שהאדם לא מגיע לשלמות הזאת יש מסך המבדיל בינו לבין הקדושה ואין לו חיות מהקדושה, כי אין שני מושגים של חיות באים כאחד חיות דקדושה וחיות ממחשבת הבטול שהוא בעצם מציאות הגוף שנהיה חכם ומבין היטב ש-והחכמה מאין תמצא (איוב כח) במחשבה זו במקום לגרום לחיות דקדושה לתפוס את

האדם אינו יכול להגיע אל מציאות ה' אלא כשמתקיים אצלו דבר הדומה לזה שאמרו חז"ל (פסחים מב) אמלאה החרבה אם מלאה צור (אדום) חרבה ירושלים ואם מלאה ירושלים חרבה צור, כלומר כשהטבע שליט אין למלכות דקדושה שליטה כי אין שני מלכים משתמשים בכתר אחד. וכשמלכות דקדושה בשליטה אין לטבע שליטה כי אין שני מלכים משתמשים בכתר אחד.

והנה מה שאומרים שאין לטבע שליטה, אין הכוונה שהיא קיימת אלא שאין לה שליטה, אלא הכוונה שהשליטה בבחינת נופל, כי אם מדברים על מלכות דקדושה ולא מבטלים שליטת הטבע אין למלכות דקדושה כל ערך, כי צריכים שיהיה הטבע בטל לגמרי כלומר שלא יהיה לו חיות מעצמו ומהטבעיות שבו, כי אם לא יהיה בטל לגמרי אזי כל מה שיראה את עצמו עובד ה' לא יהיה זה עבודת ה' אלא שחי עם עצמו אלא שמרמה את עצמו כאלו קשור לרבש"ע. מפני שהתגלות מלכות ה' באמת תלוי בביטול שלטון הטבע בצורה מוחלטת וכשזה נופל אז קם מלכותו יתברך שמו.

הקב"ה אמר על דוד המלך ע"ה מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו (תהלים פט) שנהיה מלכות ישראל, ונהיה דוד מלך ישראל חי וקיים, איך הגיע לזה המלכות? על ידי שעבד עם עצמו! מה נקרא עבודה? שאבד כל חיותו והגיע לישלמות אין, מהו שלמות אין? שהאדם כל כך 'אין' שאין לו אחיזה. הלא ברגע שהיה לו אחיזה יצא ממנו - בחנני ונסני

בשפיר חביון השכל הנעלם מכל הרעיון. אבל בתוך תוכנו הדבר הזה קיים ממש כמש"כ (איוב יט) ומבשרי אחזה אלוך. האומר א-ל מסתתר ואינו משיג כל זה מעצמו אין זה אלא פזמון בעלמא. האדם צריך לעשות הכל כדי לחיות עם עצמו בכל מדרגה עד שמגיע לשכל הנעלם מכל הרעיון שהוא הבטול האנושי המוחלט. והנה הלא להרבש"ע לא שייך לומר שכל הנעלם שאין בזה העולם השייכות לומר "שכל". כי שכל שייך רק בעבודה האנושית של האדם בעוה"ז אבל שם בעוה"ב אין שום מושג וכן אומרים: אני מאמין שהבוי"ט אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף ואין לו שום דמיון כלל. ומכיון שבעוה"ז נעלם מהשגת הבורא עד שאפילו משה רבינו ע"ה לא השיג כמו שכתוב (שמות לג) וראית את אחורי ופני לא יראו.

הקב"ה יחיד בעולמו שם בעולמות העליונים לא שייך לומר שהוא יתב"ש יחיד שאין שם בריאה שעל ידה יראו שהוא יחיד שם אין כלום, ואם כן איך שייך לומר יחיד בעולמו (ווי קומט דער רבש"ע יחיד בעולמו) התירוץ הוא - לך דומיה תהלה (תהלים סה). הדומיה והתהלה אינו מההשגה שיש לו בעוה"ז ואינו בזה שעובד את ה' בכל מיני נושאים שיש בעבודת ה' כי אם משיג אין זה דומיה אלא שהדומיה צריכה להיות דומיה ממש שאינו שואל כלל אם השגתי שלמות חיות דקדושה ואינו שואל אם הגעתי להיות בטל לגמרי, ברור שכל השאלות הללו מונעים מהאדם הבטול והשלמות האמיתי. הדומיה האמיתי יוצר את המציאות בפשטות מלאה כמו העץ מוציא

מקומו הוא בעצם נותן לערך העצמי לתפוס את מקומו, אלא שמשתמש בתוארים נפלאים כמו מחשבת הבטול וכמו ההכרזה החכמה מאין תמצא ולמעשה אינו מתכוון להגיע למציאות הקדושה אלא לפתח את הערך העצמי, איך יכול להיות שם מציאות דקדושה? אבל אם בשעה שחי עם הקדושה הוא נמצא ממש במציאות של: כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי (תהלים קלא) ותחושת האדם נמצא בסכנה תמידית שלא יאבד את ה'אין', כאשר בפועל נמצא בחיק אמו, זוהי שלמות האין האמיתית.

כדי להגיע לשלמות האין האמיתי צריך האדם בבחירה שלו להתבונן ולהכיר הסיבה של היסוד 'אין' שלו בלעדי הסיבה הנ"ל לא תהיה לעולם אפשרות להגיע לשלמות ולכן אנו בגלות. היו יחידי סגולה שחיו עם הסיבה והכירו את היסוד האנוש שלהם. הכרת היסוד האנושי הביא אותם להתקשרות בורא ולבטול החיות העצמי להיותו חיות דקדושה מתוך שלמות הסיבה שאינו מציאות כלל בעולם.

כשהאדם חי בטבע ולא מצליח, נשבר לבו בקרבו ואינו חי יותר עם עצמו מאז אינו רואה את עצמו כאדם חי, כלומר שאינו רואה שהוא הולך, אינו רואה שהוא עושה משהו, ולכן הוא שבור. כל זאת מפני שרוצה לשמור על החיות של עצמו. אבל זה שחי במציאות הבטול האמיתי אצלו נשאר החיות בצורה ברורה ומלאה והוא החיות של מציאות הוי"ת יתב"ש.

מי שנמצא בבטול אמיתי שהוא שלמות האין האמיתי, הוא נהיה שכל הנעלם מכל הרעיון, אנו איננו יודעים מכל זה, כי א-ל מסתתר

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

471
ד

המשך מעמ' קודם

את בחינת האין שבו אלא את הסכנה שלא יאבד שלימות האין של החיות דקדושה שהוא בטול ושלמות האין. כי אם ירגיש את בחינת האין עלול להתפס בו כמציאות אנוש.

מאפיפה אנו יודעים שיש חיות דקדושה בעולם? התירוץ הוא כי האדם המגיע לבחינה זו מאיר העולם באור של חיות דקדושה המפיצים ריח, כולם מריחים מריח זה וכולם נהיים מציאות דקדושה (המשך יבא)

פריו כדבר המובן מאליו, העץ מסיים תפקידו בעונה זו כאשר הפהי מתבשל כל צרכו, כך האדם כשמשגי השלמות יוצא פרי מכסא הכבוד והאדם הזה נהיה מציאות מלא כל הארץ כבודו ונהיה בחינת יודע מחשבות הושיעא נא כי מכיר כל חמחשבות של כלל ישראל, עיי"ז שאבד כל חיותו וחיי בבחינת 'אין' אמיתי שהוא הסכנה האמיתית, והנה למרות שנמצא בבחינת אין ממש בכ"ז אינו חי

שהשמחה במעונם

הר"ר יחיאל פרוש ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר אמןון כוודר ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר אריה פרוש ומשפ' להולדת הבן

הר"ר אורי צמרת ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר פנחס צמרת ומשפ' להולדת הבן

הר"ר שמואל גרינבוים להולדת הנכד

הר"ר יוסף חזן ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' לנישואי הנכד

הר"ר משה ברזל ומשפ' לנישואי הבן

הר"ר צבי הולד ומשפ' לאירוסיו הבן

הבה"ח חיים הולד לאירוסיו

הר"ר מרדכי ליברמן ומשפ' להולדת הנכד ולאירוסיו הבן

הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' לאירוסיו הבת

הבה"ח משה ליברמן לאירוסיו

הר"ר בנימין סירוטה ומשפ' לאירוסיו הבת

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' עדיני 3

02 - 5829688 ☎

פקס: 02 - 5325477

ח.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמות

מרת יוכבד באבא מרים ב"ר משה שלמה ע"ה נלב"ע כ"ו טבת
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע